

SAMTALER OVER kirkekaffen

METODISTKIRKEN
KIRKE MED HJERTE HOVED OG HÆNDER

Første samtale, en søndag ved kirkekaffen

"Der var engang ..." Sådan begynder mange samtaler: Der var engang en familie, hvor ældste søn skulle gå til konfirmationsforberedelse. Familien melder sønnen til konfirmationsholdet og spørger i den forbindelse: "Vi er jo ikke en familie, som kommer ofte i kirken. Hvor meget, skal vi komme i kirke?" Præstens svar kom prompte: "Det er ikke nødvendigt at komme ret meget i kirke. I kan stadigvæk leve jeres liv med alle jeres aktiviteter, som I plejer. Blot en gang om ugen, af ca. en times varighed. Det er fint!" Og familiens næste spørgsmål: "Hvornår er det nu, det foregår?" Hvortil præsten svarede: "Altid til sædvanligt tidspunkt. Samme tidspunkt, som kristne i hele verden, af alle slags, samles til gudstjeneste. Det er på opstandelsesdagen om formiddagen. Derfor kaldes dagen også helligdag, eller søndag. Det er meget let at huske."

Menigheden og gudstjenesten er tradition

Hvis ikke menigheden og gudstjenesten i den lokale Metodistkirke er tradition, så vil kirken dø med de mennesker, som nu deltager i menighedens aktiviteter.

Tradition betyder, at noget er modtaget af nogen, og at noget gives videre til nogen. Tradition er formidling af den kristne tro og praksis til nogen, som endnu ikke kender den kristne tro og praksis.

Gudstjenesten som tradition betyder, at enhver gudstjeneste skal formidle noget til børn og unge, til ateister og hedninge, som har fundet vej ind i kirken. Den gudstjenestefejrende menighed synger sange, som børn og unge, ateister og hedninge kan lytte til og lære at synge med på. Den faste gudstjenestedeltager folder sine

hænder, lytter til oplæsning af skriften og viser aktiv deltagelse i modtagelsen af prædikenens budskab. Ligeledes kommer den faste gudstjenestedeltager til nadver med en sådan frimodighed, at barnet, den unge, ateisten og hedningen let og uden vanskeligheder kan følge med flokken op til alteret, for at modtage noget. Her tænder den faste gudstjenestedeltager et lys og viser dermed vejen for barnet, den unge, ateisten og hedningen, at sådan kan man gøre.

Når gudstjenesten afholdes som tradition, vil alle elementer i gudstjenesten have karakter af formidling. Når den faste menighed forstår betydningen af, at deltagelse i gudstjenesten er en kollektiv opgave i formidling af kristentroens indhold og praksis, så skifter gudstjenesten karakter til at kunne skabe noget nyt. Her kan børn og unge, ateister og hedninge se og høre mennesker, som deltager i bøn, skriftlæsning og sakramenterne. Her kan næste generation og fremmede høre, hvad kirken tror. Det er så svært, det med troen, når det enkelte menneske skal formulere sig og altid har en privat tro, som for de fleste mennesker er en skjult tro og en tro, som de færreste kan sætte ord på. Det er de kristne ikke bedre til end andre mennesker. I kirken spørger vi ikke om det enkelte menneskes tro. Vi spørger om kirkens tro. Og når vi siger eller synger Trosbekendelsen, som udtrykker vi kirkens tro, som den enkelte kan læne sig op ad og tage til sig, stykke for stykke, og måske i løbet af et langt liv, tilegne sig i stadigt større bidder. Men det er kirkens fællesskab, som med sin sang og bøn og nærvær under prædikenens forkyndelse, lystændig og nadverens uddeling viser børn, unge, ateisten og hedningen, hvad levende kristendom er. Det sker i den gudstjeneste, som er tradition og gennemføres som tradition.

Konsumeri

Men i virkeligheden ser vi ofte, at kirkens medlemmer og gudstjenestens afholdelse er præget af konsumeri og konsumerings ideologi. Hvad betyder det? Og hvordan er det anderledes end gudstjenesten som tradition?

Menigheden og gudstjenesten som konsumeri, det er, når menighedens brugere forholder sig til menigheden og gudstjenesten på samme måde, som de forholder sig til Brugsen og Føtex. Hvordan forholder vi os til Brugsen og Føtex? Jo, vi går med vores indkøbsvogn og køber de delikatesser, som smager os bedst, og finder de tilbudsvare, som er billigere end inde hos naboen. Så går vi til kassen og betaler, hvad det koster. Så forlader vi butikken i tilfredshed og uden oplevelsen af, at vi er forpligtede på noget som helst bagefter. Vi har jo betalt. Varerne er mine privat. Oplevelsen af købet er mit private. Vi skylder ikke butikken noget, heller ikke loyalitet. Det betyder også, at når vi næste gang mangler noget, så går vi måske i Føtex i stedet for, fordi der har de noget mere spændende på hylderne, eller til en bedre pris, eller butikken ligger på vores vej hjem. Dette er konsumentens holdning til butikken og den vare, konsumenten tilegner sig.

Hvis menigheden og gudstjenesten bliver konsumeri, så kommer jeg, når jeg privat bliver tiltrukket af programmet. Jeg deltager i de sange, som jeg kan, og bedst synes om. Jeg deltager, når dem, der synger de samme sange, som jeg kan lide at lytte til, også kommer. I det hele taget, så er mine egne behov og ønsker det vigtigste, når jeg går til kirke. Og jeg spørger hele tiden, hvad jeg fik ud af det. Og hvis jeg ikke får noget

ud af det, så spiller det ikke nogen rolle, om der skulle være nogen af de andre, som får noget ud af at være der. Det er jo deres individuelle sag. I det hele taget betyder det individuelle perspektiv ganske meget, når menigheden og gudstjenesten bliver konsumeret af oplevelser, tro og livsforståelse. Tanken om formidling spiller ingen rolle i min relation til menigheden og eventuelle deltagelse i gudstjenesten. Min tro og mit liv og min oplevelse er det eneste, jeg navigerer efter.

OPLÆG: Hvad snakker vi om, når vi drikker kirkekaffe? Bliver kirkekaffen bedre, hvis vores samtaler lægges oven i kaffen og småkagerne? Måske vil kaffens eftersmag komme i konkurrence med samtalerne efter gudstjenesten. Her er oplæg til samtale ved 6 gudstjenester, enten seks på hinanden følgende gudstjenester, eller den første gudstjeneste i måneden, eller andet interval. Oplæggene kan selvfølgelig også bruges i smågrupper. Der er ingen spørgsmål. Forhåbentligt er oplæggene i sig selv spørgsmål.

Af Jørgen Thaarup, præst og distriktsforestander